

Nu afventer vi folkeafstemningerne i Sverige den 13. november og i Norge den 28. november. Afgørelsen er naturligvis helt og holdent disse landes egen, men den danske regering vil ikke skjule sit håb om, at den svenske og den norske befolkning vil gribe denne historiske chance for, at resultatet af folkeafstemningerne i Sverige og Norge kan blive positivt, som det var det i Østrig og Finland.

Regeringen glæder sig til at byde de nye medlemslande velkomne i arbejdet. Østrigs, Sveriges, Norges og Finlands deltagelse vil efter regeringens opfattelse ikke alene være en fordel for dem selv, men tillige en stor gevinst for Danmark og for Norden og for hele Europa.

Debatten i dag er da heldigvis et klart signal til befolkningerne, til vælgerne, i Sverige og Norge om, at et overvældende flertal i det danske Folketing støtter det forhandlingsresultat, som er nået, og bakker det op, og at et overvældende flertal i Danmark ønsker sig, at de to lande også stemmer ja til den mulighed, der nu ligger foran dem.

Ikke mindst for Danmark vil perspektiverne ved de tre nordiske ansøgerlandes medlemskab være positive. Det er en gammel dansk ønskedrøm, der går i opfyldelse. Tyngden i EU-samarbejdet flytter mod nord, og den nordiske indflydelse på Europas udvikling bliver forøget.

Det betyder ikke – og det har flere ordførere jo været inde på, og jeg er enig – at Norden bliver til en fasttømret blok i EU-samarbejdet.

Vi har ikke sammenfaldende synspunkter og interesser i alle spørgsmål. Men vore samfund bygger på en nordisk velfærdsmodel, og vi har mange fælles værdier, bl.a. i spørgsmålet om åbenhed og i spørgsmålene om miljø, arbejdsmiljø, sundhed og forbrugerbeskyttelse, men også i spørgsmålet om sikring af fornyet vækst og beskæftigelse. Den nordiske røst i EU vil blive styrket.

For Europa vil de nye landes deltagelse i samarbejdet bidrage til øget sikkerhed og stabilitet, og det vil bane vejen for den næste udvidelse med de central- og østeuropæiske lande, herunder de baltiske.

Jeg vil gerne gøre et par bemærkninger til hr. Keld Albrechtsen først. Stemmevægtene er diskuteret. Jeg er helt enig i det synspunkt, som har været fremhævet, at det logiske, når man udvider medlemskredsen i et samarbejde af den karakter, som EU har, er at overføre de regler, man har, til en ny situation. Og det er det, man har gjort. Man har sagt: Der skal være 70 pct. af

stemmerne i Ministerrådet for at udgøre et kvalificeret flertal, og det vil sige, at der skal lige godt 30 pct. til for at blokere. Det er den regel, vi kender. Det er den, vi har med de nuværende 12 lande, og det var den, man havde tidligere, da der var færre end 12, og det er helt logisk at videreføre den regel, som jo har tjent samarbejdet vel.

Hr. Keld Albrechtsen undrede sig over, at den danske regering kunne gå med til, at der i 1996 skulle diskuteres stemmevægte igen. Dertil er at sige for det første, at de regler, der findes her, jo ikke kan ændres uden enstemmighed, og dernæst – og det er det vigtigste – at hr. Keld Albrechtsen altså bør se at blive klar over, at det næste, der skal ske, er udvidelsen med de central- og østeuropæiske lande og de baltiske lande. Og skal det ske og man skal bevare et effektivt beslutningssystem, er man også nødt til, når man udvider næste gang, at se på stemmevægte og andre regler, der knytter sig til stemmeafgivningen.

Det er en helt indlysende sag, og hvis man ikke går ind i den diskussion, er det det samme som at sige: Jamen vi ønsker ikke udvidelsen med Central- og Østeuropa. Det er også muligt, at hr. Keld Albrechtsen ikke ønsker det, men det er vi altså andre der gør.

Dernæst til hr. Keld Albrechtsens ræsonnementer om delingen i Europa og det lidt mærkelige udtryk sølvtappet.

Det lykkedes på topmødet i København i 1993 at få en beslutning om, at den frihandelsaftale, som eksisterer mellem de nordiske lande og Baltikum, skulle søges bevaret i forholdet mellem de baltiske lande og Den Europæiske Union. Der er nu forhandlet frihandelsaftaler med de baltiske lande og Den Europæiske Union. De er færdigforhandlet og træder i kraft den 1. januar 1995, altså samtidig med at Sverige, Norge og Finland bliver medlemmer af Den Europæiske Union.

Der opstår altså ikke af den grund nye skillelinjer, således som hr. Keld Albrechtsen antydede det. Tværtimod har det været et vigtigt forhandlingsmål både for os og for de nordiske lande netop at undgå dette, og jeg glæder mig over, at det er lykkedes.

Endelig kunne jeg ønske for hr. Keld Albrechtsen en kort stund at være sammen med de baltiske udenrigsministre, når man diskuterer EU's udvidelse med de nordiske lande.

Er der noget, de baltiske lande ønsker sig, er det, at EU udvides med de nordiske lande, og at